βοηθήσω λίγο, ξανάπε ἡ σύζυγος.

—Μωρὴ σκρόφα!

—Γιὰ τὸ καλό μας, ἄντρα μου!

—Μωρή!...

Καὶ σήκωσε τὰ χέρια του ἀπειλητικά.

—Μουσαφιρέους θὰ μοῦ φέρνῃς ἐσὺ στὸ σπίτι μου, χωρὶς νὰ ξέρω!...

Καὶ τῆς ἔδωσε μιά, ἔκλεισε τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω του καὶ μ' ἄφησε μάρμαρο. Ἐγὼ θεώρησα πειὰ καλό, ἀφοῦ δὲν ἤμουν καὶ... μουσαφίρης, νὰ τὸ στρίψω.

Δὲν ἐπῆγα παρακάτω δυὸ βήματα, κι' ἀκούω ἀπὸ μέσα:

—Τσάκ! Τσούκ! Τσάφ! Τσούφ! Καυγᾶς μεγάλος καὶ δυνατός.

Κατάλαβα. Ἡ κακομοίρα ἡ γυναῖκα εἰσέπραττε... τὰ πρῶτα ἐνοίκια τῆς ἀγαθῆς προσπαθείας της, νὰ ἔλθῃ εἰς οἰκονομικὴν ἐνίοχυσιν τοῦ ἀντρός της, ποὺ βρισκόταν σὲ κρίσι!...

—Βλέπετε, ἡ κρίσις δὲν εἶνε μοναχὰ σημερινή!...

—Ὄχι, τοῦ ἀπαντήσαμε. Μόνον ἡ... ἀκρισία!

* * *

Ἀπογοητευμένος πειά, ἄρχισα πάλι νὰ... μελετῶ τὶς ἀγγελίες. Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, βρῆκα, τέλος, μιὰ ποὺ ἔμοιαζε μὲ ποίημα:

Ἐνοικιάζεται δωμάτιον εἰς θέσιν κεντρικήν,
πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Πάω ρωτάω «παρ' ἡμῖν» — στὸ λογιστήριο δηλαδή, στὸν κ. Καρκαβίτσα τότε. Ὁ ἐνοικιάζων εἶχε ἀφήσει τὶς λεπτομέρειες ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν κουράζῃ τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἔμαθα λοιπὸν ὅτι τὸ δωμάτιο αὐτό, τὸ «εἰς θέσιν κεντρικήν», ἦταν κοντὰ στὸ Λυσσιατρεῖο... Καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ Λυσσιατρεῖο ἦταν στὴν... Ἀττική! Μακρυὰ μ' ἄλλα λόγια.

Φτοῦ πάλι κι' ἀπὸ τὴν ἀρχή, λοιπόν.

Ἐπὶ τέλους, μιὰ μέρα δημοσιεύθηκε μιὰ εἰδοποίησις σεμνὴ καὶ νοικοκυρευμένη:

«*Εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγησιλάου, μιὰ νεαρὰ χήρα ἐνοικιάζει δωμάτια μετὰ λουτροῦ εἰς κυρίους ὅπως πρέπει κτλ. κτλ., κατόπιν συστάσεων, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, κτλ. κτλ.*».

Ἕνα καλὸ πρωΐ, λοιπόν, νὰ ὁ κ. Ζαρείφης στὴν ὁδὸν Ἀγησιλάου.

Χτυπάω τὴν πόρτα καὶ βγαίνει ἕνας μουστακαλῆς καὶ μακροφρύδης, σμιχτοφρύδης, ψηλὸς ὥς τὸ ταβάνι, δασύτριχος καὶ βλοσυρός.

—Ὁ κύριος;

—Παρακαλῶ, ἡ κυρία χήρα;...

—Ἡ χήρα;...

—Ἡ χήρα ποὺ ἐνοικιάζει ἐδῶ δωμάτια.

—Ναί ξέρω... Ἐγὼ εἶμαι ἡ χήρα!

—Σεῖς εἶστε ἡ... χήρα;

—Μάλιστα.

—Σεῖς μπορεῖτε νὰ εἶστε χῆρος, ἀλλὰ χήρα... δὲν πιστεύω!

—Δὲν σᾶς λέω! Ἴσως νἄχετε καὶ δίκηο. Ἀλλά, τί τὰ θέλετε,... ἐγὼ εἶμαι ἡ χήρα! Περάστε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ δῆτε τὰ δωμάτια.

—Τὰ δωμάτια ἦσαν καλά, ἀλλὰ ἡ χήρα ἦταν .. ἀνυπόφορη.

—Μὰ πῶς γίνεται νὰ εἶστε χήρα, ἀφοῦ δὲν εἴσαστε θηλυκός; ρώτησα τὸν μουστακαλῆ.

—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ἐγὼ λοιπόν, ὅπως σᾶς εἶπα, οὔτε χῆρος εἶμαι, οὔτε χήρα! Εἶμαι ἐργένης, «μακαντάσης». Ἀλλὰ εἶπα νὰ βάλω ἔτσι τὴν ἀγγελία, μήπως τραβήξω ἐνοικιαστάς.

—Καλά, ἐπὶ τέλους, τὰ δωμάτια φαίνονται κατοικήσιμα, ἀλλὰ τὸ λουτρὸ ποῦ εἶνε;

—Τὸ λουτρό; Τὸ λουτρό, ὅπου θέλετε!... Νά, κι' ἐδῶ ἀκόμα.

Καὶ μὲ πῆγε μέσα στὴν κουζίνα, ὅπου μοῦ ἔδειξε τρεῖς τενεκέδες στὴν ἀράδα, γεμάτους νερό.

—Τί εἶν' αὐτοί; τοῦ λέω. Γιὰ τὴ μπουγάδα;

—Ὄχι, γιὰ τὸ μπάνιο.

—Τί μπάνιο εἶν' αὐτό;

—Νά, χύνεις τὸ νερὸ στὸ σκαφίδι καὶ πέφτεις μέσα, ἅλια θές, καὶ λούζεσαι.

—Ἔτσι γίνεται τὸ λουτρό; τοῦ λέω κάπως θυμωμένος.

—Ὅπως θές. Ἐγὼ δὲν σοῦ λέω πῶς τὸ λουτρὸ γίνεται ἔτσι.

—Μὰ τότε, γιατί τὸ γράφεις στὴν ἐφημερίδα;

—Νὰ γιατί· γιατὶ ἑκατὸ μέτρα παρακάτω ἀπὸ δῶ, εἶνε τὰ δημόσια λουτρὰ τοῦ «Φοίνικος»! Καὶ ξέρετε; Ὑπάρχει καὶ θαλάσσιον ὕδωρ ἐκεῖ...

—Τὸ ξέρω, τοῦ ἀπαντάω. Ἂν πάω μάλιστα ἀκόμα παρακάτω, θὰ βρῶ τὴ... θάλασσα!...

Κι' ἐπειδὴ ὑπῆρχε φόβος, μὲ μιὰ τέτοιου εἴδους... χήρα, «*πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων*», νὰ εἴχαμε... παρεξηγήσεις, δὲν ἔπιασα καὶ τὸ δωμάτιο αὐτό!...

Κι' ἔτσι ἔμεινα ἐκεῖ ποὺ ἤμουν πρῶτα!...».

* * *

—Ἐμεῖς, τοῦ εἴπαμε, κάναμε κάτι τι καλύτερο.

—Σὰν τί;

—Ὅπου ἐνδιαφερόμαστε γιὰ καμμιὰ κοπελλίτσα, πηγαίναμε καὶ κολλούσαμε στὴν πόρτα

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις στὸ Βερολῖνο. Τὸ δύσκολο πρόβλημα. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ βασιλεὺς Φρειδερῖκος. Βούλγαρις καὶ Βολταῖρος. Πῶς ἐπλήρωνε ὁ Γουβέλης τοὺς τερατολόγους. Τὸ ἀνέκδοτο τῶν πέντε ληστῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις, περπατῶντας στὸ βασιλικὸ κῆπο τοῦ Βερολίνου, στάθηκε κι' ἔπιασε ψιλὴ κουβέντα μὲ τὸν ἀχχικηπουρό. Ὁ βασιλεὺς Φρειδερῖκος, ὁ ὁποῖος αὐτὴ τὴ στιγμὴ καθόταν σὲ κάποιο δροσερὸ κιόσκι μ' ἕναν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ συζητοῦσαν, βλέποντας τὸν ξένο ἐκεῖνο μὲ τὴν καλογηρικὴ ἀμφίεσι, σκέφτηκε νὰ τὸν πειράξῃ. Ἔβαλε λοιπὸν τὸν καθηγητὴ νὰ γράψῃ σ' ἕνα χαρτὶ ἕνα δύσκολο μαθηματικὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖο κατόπιν ἔστειλε στὸ Βούλγαρι, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τοῦ τὸ λύσῃ. Ὁ Βούλγαρις πῆρε τὸ πρόβλημα καί, πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἔστειλε στὸ Φρειδερῖκο τὴ σωστὴ λύσι του, προσθέτοντας στὸ τέλος τοῦ χαρτιοῦ καὶ δυὸ ἑλληνικοὺς στίχους, ἀρκετὰ κολακευτικοὺς γιὰ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας. Ἡ περιέργεια τώρα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ καθηγητοῦ, εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Ἐκάλεσαν λοιπὸν κοντά τους τὸν ξένο καὶ δὲν ἀπόκρυψαν τὴ χαρά τους ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἦταν ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις, ὁ τόσο φημισμένος γιὰ τὴ σοφία του στοὺς διανοουμένους τῆς Γερμανίας. Τὸ ἐπεισόδιο δὲ αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπαρχὴ γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ Βούλγαρις ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ λογίους τοῦ Βερολίνου.

* * *

Στὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἀποδίδουν καὶ τὸ ἑξῆς νόστιμο ἀνέκδοτο τοῦ σοφοῦ Ἕλληνος κληρικοῦ.

Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις προσεκλήθη μιὰ μέρα σὲ γεῦμα στὰ ἀνάκτορα, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθεῖ πολλοὶ Γερμανοὶ καὶ ξένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων, κατὰ παράδοξη σύμπτωσι, βρισκόταν κι' ὁ Βολταῖρος.

Μετὰ τὸ γεῦμα, στὴ συζήτησι ἐπάνω, κι' ἀκριβῶς ὅταν γινόταν λόγος γιὰ τὶς νηστεῖες τῶν Ὀρθοδόξων, ὁ δαιμόνιος Βολταῖρος εἶπε εἰρωνικὰ στὸ Βούλγαρι:

—Θαυμάζω πῶς ἐσεῖς, κύριε Βούλγαρι, ἕνας σοφός, πιστεύετε στὶς δεισιδαιμονίες τῶν νηστειῶν!

Καὶ ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, διετύπωσε τὴν ἑξῆς ὑπόθεσι:

—Ἐὰν ἐκεῖνα ποὺ παραδέχεστε ἐσεῖς εἶνε σωστά, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πάθω τίποτα, φρονῶντας τὰ ἀντίθετα. Ἐὰν ὅμως εἶνε σωστὰ ἐκεῖνα ποὺ πιστεύω ἐγώ, τότε θὰ ὑποστῆτε, χωρὶς ἄλλο, τὴν τιμωρία ποὺ ὁρίζει ἡ θρησκεία, ὡς ἄπιστος!...

* * *

Κάποιος γνωστὸς ψεύτης καὶ γνωστότερος θρασύδειλος, διηγόταν κάποτε στὸν ἀλησμόνητο ξενύχτη Γουβέλη καταπληκτικὲς περιπέτειες καὶ ἡρωϊκὰ κατορθώματα, ποὺ τοῦ εἶχαν τύχει δῆθεν σὲ κάποιο του ταξεῖδι στὴν Ἀφρική.

Ὁ Γουβέλης ἄκουσε μὲ ὑπομονὴ ὅλες τὶς φλυαρίες τοῦ φίλου του καὶ στὸ τέλος γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὲ πιστεύω, φίλε μου, γιατὶ κι' ἐγώ, κάποτε ποὺ ταξείδευα μόνος μου καὶ πεζός, εἶδα ἕξαφνα, μέσα ἀπὸ ἕνα ἄγριο δάσος, νὰ βγαίνουν πέντε κακοῦργοι. Φαντάσου, τὰ σώματά τους ψηλὰ τοὐλάχιστον τρία μέτρα, καὶ τὰ πρόσωπά τους τόσο ἀπαίσια κι' ἄγρια, ποὺ κι' ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ἂν τἄβλεπε, θὰ τρόμαζε. Μὲ βάζουν λοιπὸν στὴ μέση κι' ἑτοιμάζονται νὰ μοῦ ἐπιτεθοῦν γιὰ νὰ μὲ κομματιάσουν. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν χάνω τὸ θάρρος μου. Ὑποχωρῶ δυὸ βήματα καὶ τραβῶντας τὶς δυὸ πιστόλες μου, τοὺς ρίχνω. Δυὸ ἀπ' τοὺς ληστὲς στρώνονται κάτω νεκροί... Ὁ τρίτος προχωρεῖ τότε κατ' ἐπάνω μου, μ' ἕνα ἐπιδέξιο ὄμως χτύπημα, μὲ τὸ κοντάκι τοῦ πιστολιοῦ μου, τοῦ συντρίβω τὸ κρανίο! Ὁ τέταρτος μοῦ ρίχνεται κι' αὐτὸς ἐξαγριωμένος, δέχεται ὅμως μιὰ καλὴ μαχαιριὰ κατάστηθα καὶ μένει στὸν τόπο!

—Κι' ὁ πέμπτος; Τί ἀπόγινε ὁ πέμπτος ληστής; ρώτησε ὁ φλύαρος τερατολόγος τὸν Γουβέλη, χαμογελῶντας ἐμπαικτικά.

—Ἄ! ὁ πέμπτος; ἀπάντησε ὁ Γουβέλης. Ἔ, λοιπόν, ὁ πέμπτος... αὐτὸς μὲ σκότωσε!...

—Ἐγὼ εἶμαι ἡ χήρα!...

τῆς ἕνα χαρτί: «*Ἐνοικιάζεται δωμάτιο*». Κι' ἔπειτα, σὰν ἔβγαινε ἡ μαμά της ἔξω, μπαίναμε νὰ δοῦμε δῆθεν τὸ δωμάτιο.

—Καὶ σὰν δὲν βρίσκατε δωμάτιο;

—Βρίσκαμε τὴν... ἀγκαλιά της!

—Ἀδειανή;

—Ἀδειανή, καλὴ καὶ ἄδολη.

—Μὰ σήμερα νομίζω πῶς εἶνε πιὸ καλά.

—Γιατί;

—Γιατὶ καρδιὲς βρίσκεις καὶ τώρα ὅσες θὲς καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη ἐνοικιαστηρίου. «Εἴσοδος ἐλευθέρα». Δὲν κάνεις ἔτσι τὸν κόπο οὔτε τὴν πόρτα νὰ χτυπήσῃς, οὔτε μουστακαλῆς νὰ ρθῇ νὰ σοῦ ἀνοίξῃ...

—Ναί, ἀλλὰ εἶνε ὅλες.. Pension!

—Καὶ.... passions, πρόσθεσε ὁ Λούβαρης.

Κι' ἄλλαξε ἀμέσως ἡ κουβέντα!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.